

Teksten: Exodus 20: 12, Genesis 28: 10-15 en Marcus 10: 13-16

Lieve mensen,

*Zie hier, ik ben met je
Waken zal ik over je, overal waar je gaat.*

Dit is de dooptekst (Genesis 28:14) die we vanmorgen aan jullie kindjes meegeven. Die woorden krijgen ze mee op hun zielen-reis en wij ook. Draag ze mee in jullie hart. Wees er zuinig op. Die woorden komen van boven.

Het is een belofte die Jacob meekrijgt op zijn reis, op zijn vlucht. Jacob moest vluchten. Hij had zijn vader bedonderd en zijn broer bedrogen. Jacob was jong en ambitieus. Hij waande zichzelf het centrum van de wereld, had een broertje dood aan alles wat dat in de weg stond.

Ieder kind heeft de natuurlijke neiging zichzelf als het centrum van de wereld te zien. Het draait om mij. Eerst ik en dan de rest. Dat is levensnoodzakelijk. "Mama, ik wil" ..., 'nee papa, dat doe ik niet." Kinderen zitten zo in elkaar, ook gedoopte kindertjes. Dat hoort bij het leven, alles draait om hen, moeder en vaders weten dat. Vader Izaäk weet het ook, zijn bloedeigen zoon zet hem te kijk in plaats van dat hij hem eert. En zijn vrouw Rebecca helpt hun zoon daarbij. Izaäk. *Hij die lacht* betekent zijn naam. Van die naam is, net als van zijn zicht, weinig meer over. Verbijsterd is hij. Ja, zo kan het gaan in families, dat de een de ander misbruikt. Jacob zijn naam betekent niet voor niets Pootjehaker.

Voorlopig hoeft er in huize Izaäk geen Bert van Leeuwen met zijn limousine voor te rijden voor een Familiediner...

Jacob vlucht en de zon is ondergegaan. Dat is een beeld voor de geestelijke toestand van deze broeder en zijn ik.

Jacob slaapt. Dat Jacob zich overgeeft aan de slaap wil zeggen, dat hij niet weet hoe het verder moet. *Het is nacht.* Slapen staat voor het loslaten van de touwtjes die het Ik in handen heeft. Een engel tikt als het ware met een toverstokje op zijn brein en *hij droomt.* En de droom opent een werkelijkheid waar de mens, vol van zichzelf, vaak niet bij kan. Hij verlaat de weg van ik eerst naar een ander gebied, van het ontvangen. *Zie, een ladder...*

Deze ladder is anders dan alle andere. Er zijn ladders van de aannemer, er zijn ladders in kousen.

Er zijn ladders in je verbeelding, die je wilt beklimmen. Ik wil dit worden of dat.

Er zijn maatschappelijke ladders, dat heet ook wel carrière... Sommigen klimmen hoog op die ladder, anderen hebben juist hoogtevrees. Sommigen hoeven die ladder niet zo nodig op, anderen klommen gestaag maar vielen ineens naar benede. Op scholen staan ook veel ladders, zichtbare en onzichtbare. Er zijn ladders van geluk en van ongeluk.

Als een kindje geboren is, begint het aan het beklimmen van de levensladder. Je eet van de boom van goed en kwaad en zo goed en zo kwaad als het gaat zoek je het goede, steeds weer. Het beklimmen van de levensladder is een groot geestelijk avontuur. Je kunt van de ladder afvallen en de zon zien ondergaan en slapen en dromen, net als Jacob. En dan kan die wonderlijke

ladder uit de droom van Jacob in je leven komen. De hemel gaat openen en er daalt een ladder uit neer. Als ouders hun kinderen laten dopen dan komt God naar beneden en raakt die kindjes aan in de woorden en heilige geest bij de doop en de zegen.

En zie, een ladder, neergedaald op aarde, de top van de ladder raakt aan de hemel. Dromen zijn soms bedrog, ze kunnen verborgen wensen aan het licht brengen en ze kunnen richtingwijzers zijn, zoals deze droom van Jacob. Je dacht dat je wist hoe je leven moest gaan. Maar er blijkt nog een heel andere afslag die je kunt nemen. Niet langer bepaalt je ik de route, maar in je droom maak je een knik naar boven. Er blijkt nog een gebied te waar je geen boodschap aan had en dat het aan jou een boodschap had, dat overkomt je in deze droom. Die afslag reikt de droom van Jacob ons aan. De hemel gaat open. Nee, daar had dit mensenkind niet op gerekend. Dat zijn leven richting hemel afgebogen zou raken. De hemel, Jacob had er niks meer mee. Hij leefde als een self-made-man die God en hemel niet nodig had. Hij wilde zijn leven onder controle krijgen en beheren.

Er zijn veel mensen – vaak zijn het mannen, gebiedt de eerlijkheid te zeggen - die vanaf de aarde vanuit hun narcistische fantasie en honger naar hoger een ladder tegen de hemel willen zetten. De vaders van onze dopelingen hebben daar geen last van.

En zie, engelen gaan op en neer en heen en weer op die ladder. Jacob slaapt en droomt van engelen die vanaf de hemelse ladder hem iets brengen wat hij nog niet kent. En naar boven nemen ze Jacob én onze nood

mee omhoog, onze schuld en schaamte, ons verdriet ook, en onze angst voor wat komen gaat. En naar beneden afdalend nemen ze een troosttekst mee. *Zie hier, ik ben met je. Waken zal ik over je, overal waar je gaat.*

Jacob wrijft zijn ogen uit. “Holy Mozes, wat is dit?” zegt zijn verstomde ik. Hij is van binnen veranderd. In hem is een hemels bewustzijn opengegaan. Hij is niet langer het centrum, maar nu is de hemel, God, de ons dragende grond dat. Die dimensie wordt hij in deze droom gewaar. In Jacob heelt iets wat hij niet kende. Zijn diepere zelf ontwaakt. Die geboorte maakt een mens rustiger, warmer, vriendelijk en zachter van binnen en schenkt vertrouwen, terwijl hij nota bene op de vlucht is. Hij heeft een nieuw soort verbinding in zijn binnenste. Zijn ware zelf liet zich zien. Wij zijn niet ons ik. Kinderen weten daarvan en Jezus is het ware zelf. Daarom komen die kinderen zo onbevangen bij hem, omarmt hij ze liefdevol en zegent ze.

De ladder is een rijk beeld. Het verbindt de wereld van het geestelijke met het aardse. God en mens. De ladder is ook een beeld van ons mensen, van u, van mij. Het verbindt ons ik met ons zelf, ware zelf, waar God op ons wacht. Wij staan met beide voeten op de aarde en onze handen reiken naar de hemel. De ladder verbeeldt ons lichaam, meer in het bijzonder, onze ruggengraat. Eigenlijk is dat ook een ladder, - zo toont een röntgenfoto die - ons steeds weer in afwisseling doet opstaan en laat slapen. Langs onze ruggengraat loopt negatieve en positieve energie, die geestelijk wordt als ze met de hemel in aanraking komt. Als die ruggengraat

van ons soms defect is, weten we ineens hoe wezenlijk deze ladder in onze rug is.

Jacob is ontwaakt. Hij is veranderd. Hij richt de steen op waarop hij lag te slapen. Hij weet, ik ben niet het centrum van de wereld, er is meer tussen hemel en aarde. Die steen – in de wereld van Gods woord – betekent die iets bijzonders. Eben is het woord voor steen. Ouderen kennen de naam Eben ha-ezer nog wel – steen der hulpe. Deze eben is een samenstelling van vader en zoon, die zijn innig verbonden en Jacob wordt hier weer zoon van zijn vader nu de hemel voor hem open ging. Dat geldt ook voor ons, dochters en zonen van een Vader, onze Maker Eli...

In ons mensen ligt dat besef vaak te slapen, en toch, er kan ieder moment een deurtje uit de hemel opengaan en een ladder naar beneden afdalen. Dan nemen engelen van ons weg wat op ons drukt of wat ons bang maakt. Dan markeren we dat besef van binnen, zoals Jacob hem markeert met een steen.

En zo heeft God voor de kleine Fardau en Anna én ook voor ons deze tekst, als een ladder die uit de hemel bij ons neerdaalt: *Zie hier, ik ben met je. Waken zal ik over je, overal waar je gaat.*

Amen